

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΕΘΗΣΙ

Του GUY DE MAUPASSANT

— Πέφνετε, γιατρέ, λίγο κονιάκ ;
 — Πολύ ευχαριστός.
 Και ο γέρο—γιατρός του ναυτικού άπλωσε το άδειο ποτηράκι του και σαν γέμισε, το κούταξε στο φως της λάμπας, ήουφηξε μερικές στάλες και είπε :
 — Ω ! τι όμορφο φαρμάκι ποδών ! Τι πλάνος φρονιάς και γλυκός έξολοθρευτής του κόσμου ! Δέν τό ξέροτε σεις, δέν είδατε σαν κι' έμένα το οινόπνευμα να έξολοθρευή όλόκληρη φυλή μαύρων, ένα όλόκληρο μικρό βασίλειο ! Δέν είδατε ανθρώπους ν' άποζητωνόνταν άπο αυτό και να πεθαίνουν σαν ζώα....

Έγώ είδα με τά μάτια μου ένα τέτοιο δράμα ανατοχιαστικό και παράξενο, έδω κοντα στην Βρεττανίη, σ' ένα χωριουδάκι στο Πόντ-λ' Αμπέ. Είχα πάρει άδεια ένός χρόνου και κατοικοίσα εκεί στο έξοχικό πατρικό μου σπητάκι.

Η θάλασσα είνε εκεί πάντα ταραγμένη και άφροισμένη, ή παραλία γεμάτη βράχους, οι άνθρωποι με μικρές βάρκες την άρμενίζουν μερα και νύχτα με' θάρρος, μά και πάντα σχεδόν μεθυσμένοι. Πολλοί άπ' αυτούς πνιγονται. Σά' είνε τό γαλόκι γεμάτο οινόπνευμα βλέπει κανεί ; τόν βράχο, μά σαν άδειάσει δέν βλέπει τίποτα!..

Σάν μπητε στις καλύβες τους δέν θά βρήτε ποτέ εκεί τόν πατέρα ή τόν μεγαλύτερο γιό, και σαν ήωτήσητε την γυναίκα ποδώνά ό άντρας της, σάς δείχνει με τό χέρι της την θάλασσα πού μουγ- γρίζει: «Θάχε πει, σου λέει, κάτι παραπάνω και θά χάθηκε την νύχτα με τή φορτογώνα.»

Στό σπητι μου ήμουν μονάχος με τόν ύπνρέτη μου, ένα γέρο ναυτικό ποχθεδού άδερφές, άπ' τίς όποιες ή μά ήταν παντρεμένη με τόν κηπουρό μου.

Τά χριστούγεννα τό άνδρογυνο άπόκτησε ένα άγοράκι. Με παρακάλεσε ό πατέρας του να τό βαφτίσω και δέν μπόρεσα να τό άρνηθώ. Του δάνεισα και δέκα φράγκα για τά έξοδα της έκκλησίας. Τό βάφτισμα θά γινότανε στις δύο του Γεννάου. Όλόκληρη τή βδομάδα χιονίζε και ή θάλασσα ήταν πάντα φορτονιασμένη.

Στις 9 τό πρωί ό κηπουρός με την γυναικαδέφη του και την μαμή πού κρατούσε τό παιδι τυλιγμένο μέσα σέ μά κουβέρτα ήρθανε για νά πάμε στην έκκλησία. Έκανε χρώο τρομερό άπο κείνο πού ξεσχίζει τό δέσμα ! Έγώ σκεπτόμουνα τό παιδι κ' έλεγα : Είν' άληθεια, φαίνεται, πως οι Βρετόνοι για νά μπωρη αυτό τό παιδι νά βαστά σέ τόσο χρώο!..

Τραβήξαμε γιατήν έκκλησιά, μά ήταν ή πόρτα κλεισμένη γιατί ό παππάς δέν είχε έρθή άκόμα. Είδα τότε την μαμή να κάθεται στο σκαλοπάτι και να ξεγγυμώνη τό παιδι. Νόμισα πως ήθελε να του αλλάξη τά σπάγγα, μά σαν είδα πως τό άφισε όλόγυμνο στον παγομένο άέρα, έτρεξα κοντά της θυμωμένος :

— Μά τρελλάθηκες, τής είπα, θέλεις να τό πεθάνης ;
 — Η μαμή μ' άπάντησε με άιαραξία :
 — Όχι, κύριε, πρέπει να περιμένη τόν παππά όλόγυμνο. Είνε τέτοια ή συνήθεια και άν δέν κάμουμε έτσι, θάρη δυστυχία στο παιδι !..

Έθύμωσα, έβρισα τόν πατέρα του παιδιού, φοβέρισα πως θά φύγο άν δέν μ' άφίσουν να τό τυλίξω μέσα στην κουβέρτα. Μά έστάθηκα άδύνατο. Η μαμή έτρεχε μέσα στο χιόνια και τό κορμι του φτωχού βρέφους μελάνιασε άπ' τό χρώο !

Είδα εκείνη τή στιγμή τόν παππά ποδωχοταν με τό παιδι του. Έτρεξα και τόν παρακάλεσα να μεσολαβήση για νά τυλιχθί τό παιδι να μη πεθάνη Δέν παραξενεύτηε διόλου και μου άπάντησε ήσυχάτα :

— Είνε συνήθεια, Κύριε.... Έτσι κάνουν όλοι... Δέν μποροΐμε να τους έμποδίσουμε.
 — Τουλάχιστον κάνετε λιγάκι γρήγορα σάς παρακαλώ.
 — Δέν μπορώ να περπατήσω γρηγορότερα...
 Τέλος μίλησα στην έκκλησία, μά τό παιδι έπρεπε να μένη γυμνό όλο τό διάστημα της ιεροτελεστίας. Τέλος τελείωσε κι' αυτό και μπήκα στο ίερό με τόν παππά για νά υπογράψω στο βιβλίο.

— Γυρίστε γρήγορα στο σπητι, είπα στον πατέρα του παιδιού, και ξεστάνετε τό άμέσως !

Του έδωκα άκόμη σχετικές οδηγίες για ν' άποφύγουμε καμιά περιπνευμονία.

Φύγαμε και οι τρεις με τό παιδι, εγώ δε περιμένα για νά υπογράψω. Ό παππάς μου ζήτησε πέντε φράγκα. Έγώ έδίσταξα γιατί είχα δώσει για αυτή τή δουλειά στον κηπουρό δέκα φράγκα άπ' τό προτί.

Τέλος άφου θυμωσα και φιλονεικήσα επλήρωσα.
 Έτρεξα κατόπιν στο σπητι για νά ιδώ άν ό πατέρας του παιδιού έκανε εκείνο πού του παράγγειλα. Είδα όμως πως και οι τρεις δέν είχαν άκόμα γυρίσει στο σπητι. Η λεχώνα έτρεμε άπ' τό χρώο στο χροεββάτι της και πεινούσε !

— Μά τί διάβολο έγιναν ; ρώτησα.
 Μ' άποκρίθηκε χωρίς να άπορήση ούτε να θυμώση :

— Θά πήγαν να πούν για τά βαρτίσια, είνε ή συνήθεια !..

Τότε σζέφθηκα πως τό δεκαφράγκα πού είχα δανείσει στον κηπουρό θά πήγε στο οινόπνευμα....
 Έστειλα ζουμι στη λεχώνα και διάταξα ν' ανάγουν φωτιά στο τζάκι της κάμαράς της. Ήμουν έξω φρενών για την διαγωγή του άντρας, της γυναικαδέφης του, και της μαμής και συγχρότως άνήσυχος για τό κακόμοιρο τό παιδι.

Είς τις έξη τό βράδυ δέν είχαν γυρίσει. Διέταξα τότε τόν ύπνρέτη μου να τους περιμένη κι' εγώ πλάγισα να κοιμηθώ. Ξύπνησα πολύ πρωί κατά την συνήθειά μου και άμέσως ρώτησα τόν ύπνρέτη μου άν γύρισαν.

— Ό ύπνρέτης στενοχωρημένος μου είπε :

— Ω ! γυρίσανε τά μεσάνυχτα, μά μεθυσμένοι τόσο πού δέν μποροΐσαν να περπατήσουν και οι τρεις. Μου φαίνεται πως κοιμηθήκανε σέ κανένα λάκκο έξω, γιατί τό παιδι πέθανε.

Τινάχτηκα μένα πήδημα φωνάζοντας :

— Το παιδι πέθανε ;
 — Ναι, κύριε, τό φέρανε παγομένο, νεγρό στη μάνα του. Η δυστυχία σαν τό είδε άρχισε να κλαίη. Τής δώκανε τότε να πιη κι' αυτή για νά την παρηγοήσουν !
 — Και τί της δώκανε να πιη ;
 — Έπειδή ό πατέρας του παιδιού δέν είχε πει κανένα ποτό ούτε λεφτά για ν' άγοράση, πήρε τό σκέτο οινόπνευμα της λάμπας και τό ήμανε όλο οι τέσσαρές τους. Η λεχώνα είνε πειά πολύ άρρωστη!..

Ντύθηκα γρήγορα και πήρα τό μαστούνη μου με άπόφασι να τσακίσω στο έξλο αυτά τ' άνθρώπινα κτήνη κι' έτρεξα στην κάμαρά τους.

Η λεχώνα βρισκότανε σέ άγωνία και τό μεσημέρι πέθανε άπ' τό οινόπνευμα της λάμπας πούχε πιη, ό άνδρας της με την γυναικαδέφη του και τή μαμή ροχαλίζανε κατάχαμα !

Στό σημείο αυτό της άρηγήσεως ό γέρος γιατρός σόπασε. Ξαναπήρε την μοτιλίλα με τό κονιάκ, γέμισε άκόμα τό ποτήρι του, τό κούταξε στη λάμπα και τό ρούφηξε με συγκίνηση, ενώ τά χέρια του τρέμανε....

Guy de Maupassant

ΕΟΡΤΑΙ

Ο Κοσ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΛΟΥΓΙ-ΖΙΔΗΣ, Χειρ. Οδοντοϊατρός, Αχαρνών και Κύμης 3, εορτάζει και δέχεται.

Όσοι εκ των συνδρομητών ή άναγνωστών μας επιθυμοΐν ν' άποκτήσουν τό Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» δέν να μās έμβάσωσι δραχμάς είκοσιν, όποτε θά τό λάβωσιν έλεύθερον ταχ. τελών.

— Μά τρελλάθηκες, τής είπα